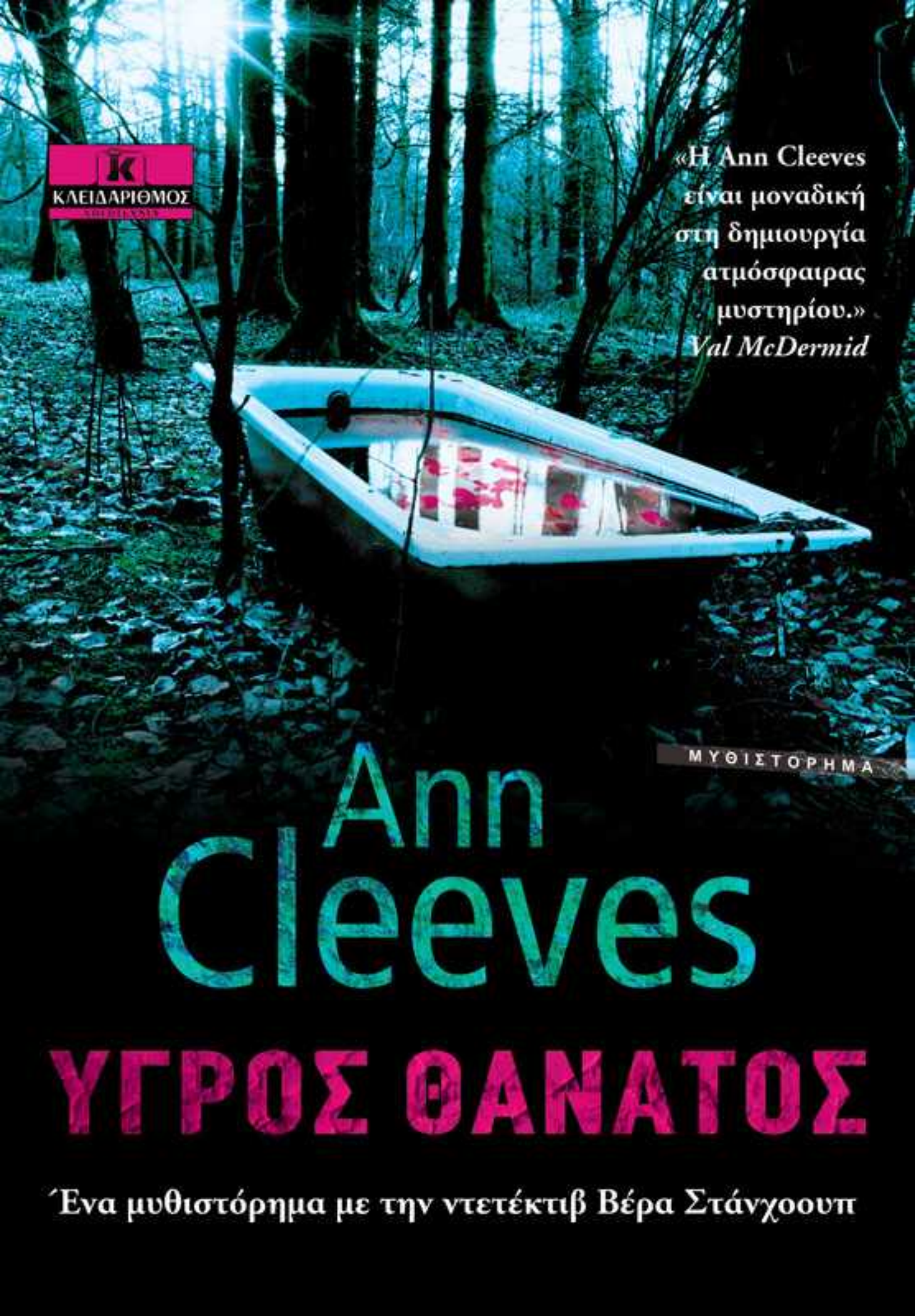

Κ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΑΠΟΚΡΥΦΤΩΝ

«Η Ann Cleeves
είναι μοναδική
στη δημιουργία
ατμόσφαιρας
μυστηρίου.»
Val McDermid

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ann Cleeves

ΥΓΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ένα μυθιστόρημα με την ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουπ

Κεφάλαιο 1

Η Τζούλι βγήκε απ' το ταξί παραπατώντας και το παρακολούθησε να απομακρύνεται. Σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του κήπου για να ανασυγκροτηθεί. Δεν έπρεπε να μπει στο σπίτι και να φαίνεται μεθυσμένη μετά από τόσα κηρύγματα που είχε κάνει στα παιδιά. Τα αστέρια στροβιλίζονταν και έπεφταν από τον ουρανό και παραλίγο να κάνει εμετό, αλλά δεν την ένοιαζε. Είχε περάσει ένα όμορφο βράδυ με τα κορίτσια· το πρώτο μετά από πάρα πολύ καιρό. Μολονότι δεν ήταν τα κορίτσια που το έκαναν τόσο ξεχωριστό, σκέφτηκε, και συνειδητοποίησε ότι στο πρόσωπό της είχε σχηματιστεί ένα μεγάλο γλυκερό χαμόγελο. Πάλι καλά που ήταν αργά και δεν ήταν κανείς εκεί για να τη δει.

Στην πόρτα σταμάτησε πάλι και ψαχούλεψε στην τσάντα της για να βρει το κλειδί, ανάμεσα σε μολύβια ματιών, χαρτομάντιλα με σημάδια από κραγιόν και κέρματα. Τα δάχτυλά της βρήκαν το σκισμένο απόκομμα από τον κατάλογο του μπαρ. Ένα τηλέφωνο και ένα όνομα. Τηλεφώνησέ μου σύντομα. Και πιο κάτω μια καρδούλα. Ο πρώτος άνδρας που άγγιζε από τότε που έφυγε ο Τζέοφ. Ακόμα ένιωθε τα δάχτυλά της στη ράχη του όταν χόρευαν. Κρίμα που της είπε ότι έπρεπε να φύγει νωρίς.

Έκλεισε την τσάντα της και αφουγκράστηκε. Τίποτα. Ήταν τόσο ήσυχα που μπορούσε να ακούσει το βουητό από τη μουσική της βραδιάς που πέρασε σαν πίεση στα

αυτιά της. Ήταν δυνατόν να κοιμάται ο Λουκ; Η Λόρα έπεφτε σε λήθαργο, αλλά ο γιος της δεν τα πήγαινε ποτέ καλά με τον ύπνο. Ακόμα και τώρα, που είχε σταματήσει το σχολείο και δεν είχε κάποιον λόγο να σηκωθεί το πρωί, συνήθως ξυπνούσε πριν από εκείνη. Άνοιξε την πόρτα, αφουγκράστηκε πάλι το σπίτι και έβγαλε τα παπούτσια της, που την πονούσαν αφόρητα από την ώρα που είχε βγει από το μετρό. Είχε να χορέψει έτσι από τότε που ήταν είκοσι πέντε. Επικρατούσε σιωπή. Ούτε μουσική ούτε τηλεόραση ούτε κάποιος ήχος από τον υπολογιστή. Ευτυχώς, σκέφτηκε. Πάλι καλά! Είχε όρεξη για ύπνο και ερωτικά όνειρα. Κάπου έξω στον δρόμο κάποιος έβαλε μπρος το αυτοκίνητό του.

Άνοιξε το φως. Η λάμψη τής προκάλεσε πονοκέφαλο και της ανακάτεψε πάλι το στομάχι. Άφησε την τοάντα της και ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες για να πάει στο μπάνιο, σκοντάφτοντας στη μέση. Δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει εμετό στο καινούργιο χαλί του χολ. Η πόρτα του μπάνιου ήταν κλειστή και είδε λίγο φως στη χαραμάδα. Από το μπόιλερ ακουγόταν αμυδρά ο ήχος του νερού να τρέχει, που σήμαινε πως γέμιζε. Κλασικά πράγματα. Της έπαιρνε ώρες να πείσει τον Λουκ να μπει για ντους το πρωί, και εκείνος αποφάσιζε να κάνει μπάνιο στη μέση της νύχτας. Χτύπησε την πόρτα του μπάνιου, αλλά δεν υπήρχε πια λόγος βιασύνης. Το ανακάτεμα της είχε περάσει πάλι.

Ο Λουκ δεν απάντησε. Θα περνούσε πάλι μια από τις φάσεις του. Η Τζούλι ήξερε ότι δεν έφταιγε εκείνος γι' αυτό και πως έπρεπε να δείξει υπομονή, αλλά ώρες ώρες ήθελε να τον πνίξει όταν της άρχιζε τα περίεργα. Διέσχισε

τον διάδρομο και πήγε στο δωμάτιο της Λόρα. Έτσι όπως είδε την κόρη της να κοιμάται, ξαφνικά ένιωσε συγκίνηση και σκέφτηκε ότι θα 'πρεπε να περνάει περισσότερο χρόνο μαζί της. Ήταν δεκατεσσάρων, δύσκολη ηλικία για ένα κορίτσι, και η Τζούλι ήταν τόσο απασχολημένη με τον Λουκ τελευταία που η Λόρα της φαινόταν σχεδόν σαν ξένη. Το παιδί είχε μεγαλώσει χωρίς καλά καλά να το πάρει χαμπάρι η Τζούλι. Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα. Τα κοντά μαύρα μαλλιά της έκαναν έντονη αντίθεση με το μαξιλάρι, και ροχάλιζε ελαφρά με το στόμα ανοιχτό. Δεν ήταν καλή εποχή για αλλεργίες. Η Τζούλι είδε ότι το παράθυρο ήταν ανοιχτό και, παρότι έκανε πολλή ζέστη, το έκλεισε για να κρατήσει έξω τη γύρη. Το φεγγαρόφωτο απλωνόταν στο χωράφι πίσω από το σπίτι, όπου εκείνες τις μέρες έκοβαν το χορτάρι.

Γύρισε πίσω στο μπάνιο και χτύπησε δυνατά την πόρτα με ανοιχτή την παλάμη της. «Ε, εκεί μέσα θα τη βγάλεις όλο το βράδυ;». Στο τρίτο χτύπημα η πόρτα άνοιξε μόνη της. Δεν ήταν κλειδωμένη. Υπήρχε μια βαριά και γλυκιά μυρωδιά από αιθέρια έλαια, που η Τζούλι δεν αναγνώριζε. Τα ρούχα του Λουκ ήταν τακτικά διπλωμένα στη λεκάνη της τουαλέτας.

Πάντα ήταν όμορφος. Από τότε που ήταν μωρό. Πιο όμορφος από τη Λόρα, και η Τζούλι το θεωρούσε άδικο. Ήταν τα ξανθά μαλλιά και τα σκουρόχρωμα μάτια του, οι μακριές σκούρες βλεφαρίδες. Η Τζούλι τον κοίταξε, βυθισμένο κάτω από το νερό, με τα μαλλιά του να εξέχουν σαν συστάδες από φύκια στην επιφάνεια. Δεν μπορούσε να δει το σώμα του από τα λουλούδια. Έπλεαν στο αρωματισμένο νερό. Μόνο τα άνθη, όχι οι μίσχοι και τα φύλλα·

μεγάλες μαργαρίτες, όπως αυτές που φύτεωναν στα καλαμποκοχώραφα όταν ήταν μικρή· τεράστιες παπαρούνες με κόκκινα πέταλα, που τώρα ήταν διάφανα· και κάτι τεράστια μπλε άνθη που είχε ξαναδεί στους κήπους του χωριού, αλλά που δεν ήξερε πώς λέγονται.

Η Τζούλι πρέπει να ούρλιαξε. Άκουσε τον ήχο σαν να προερχόταν από κάποιον άλλον. Αλλά η Λόρα ακόμα κοιμόταν και η Τζούλι χρειάστηκε να την ταρακουνήσει για να την ξυπνήσει. Τα μάτια του κοριτσιού άνοιξαν διάπλατα ξαφνικά. Έδειχνε έντρομη και η Τζούλι έπιασε τον εαυτό της να μουρμουρίζει, μολονότι ήξερε ότι έλεγε ψέματα: «Δεν είναι τίποτα, αγάπη μου. Όλα είναι εντάξει. Αλλά πρέπει να σηκωθείς».

Η Λόρα κατέβασε τα πόδια της από το κρεβάτι. Έτρεμε, αλλά δεν είχε ξυπνήσει εντελώς. Η Τζούλι πέρασε το χέρι της στη μέση του κοριτσιού και τη στήριζε καθώς κατέβαιναν παραπατώντας μαζί τα σκαλιά.

Στεκόντουσαν έτσι, τυλιγμένες η μια στα χέρια της άλλης, στο κατώφλι του γειτονικού σπιτιού και η σκιά που σχηματιζόταν στον τοίχο από το φως του δρόμου έφερε στο μυαλό της Τζούλι μια παράξενη φυλή ανθρώπων με τρία πόδια. Στήριζαν η μια την άλλη όπως κρατιόντουσαν κι οι μεθυσμένοι έξω απ' τα μπαρ. Η Τζούλι κράτησε πατημένο το κουδούνι μέχρι που άνοιξαν τα φώτα της κρεβατοκάμαρας, ακούστηκαν βήματα και είχε επιτέλους κάποιον να μοιραστεί αυτόν τον εφιάλτη.

Κεφάλαιο 2

Η Φελίσιτι Κάλμπερτ ανησυχούσε που την απασχολούσε τόσο το σεξ. Κάποτε, στην αίθουσα αναμονής ενός ιατρείου, είχε διαβάσει σε ένα περιοδικό πως τα έφηβα αγόρια σκέφτονται το σεξ κάθε έξι με επτά λεπτά. Τότε δεν το είχε πολυπιστέψει. Πώς μπορούν αυτοί οι νεαροί να έχουν μια φυσιολογική ζωή –να πηγαίνουν στη σχολή τους, να παρακολουθούν ταινίες, να παίζουν ποδόσφαιρο– όταν είχαν τόσο συχνούς περισπασμούς; Και ο δικός της ο γιος; Έβλεπε τον Τζέιμς να παίζει στο πάτωμα με τα λέγκο του και της φαινόταν απίστευτο πως σε μερικά χρόνια θα είχε κι αυτός την ίδια εμμονή. Τώρα πια όμως πίστευε πως το διάλειμμα των έξι λεπτών μεταξύ σεξουαλικών φαντασιώσεων μπορεί να ήταν και μια συντηρητική εκτίμηση. Τουλάχιστον στη δική της περίπτωση. Εδώ και αρκετό καιρό, ό,τι κι αν έκανε, είχε διαρκώς συναισθήση του σώματός της και των αντιδράσεών του· μια λίγο άβολη, ενίοτε ευχάριστη αίσθηση, που πλαισίωνε την καθημερινότητά της. Για κάποια στην ηλικία της αυτό της φαινόταν ανάρμοστο. Δες και είχε πάει σε κηδεία ντυμένη στα ροζ.

Ήταν στον κήπο και μάζευε τις πρώτες φράουλες. Σήκωσε προσεκτικά το καλάθακι, γλιστρώντας μέσα το χέρι της, ανάμεσα στο δίχτυ και την ψάθινη βάση. Ήταν ακόμα μικρές αλλά έφταναν για να φάει ο Τζέιμς με το

τοái του. Δοκίμασε μία· ήταν ζεστή από τον ήλιο και πολύ γλυκιά. Έριξε μια ματιά στο ρολόι της και είδε ότι ήταν σχεδόν ώρα για το σχολικό. Είχε άλλα δέκα λεπτά και μετά έπρεπε να πλύνει τα χέρια της και να κατηφορίσει τον δρόμο για να τον συναντήσει. Δεν πήγαινε πάντα. Ο γιος της έλεγε πως ήταν αρκετά μεγάλος για να μπορεί να γυρίζει μόνος του σπίτι και φυσικά αυτό ήταν αλήθεια. Σήμερα όμως είχε μαζί του το βιολί και θα χαιρόταν να τη δει γιατί θα τον βοηθούσε να κουβαλήσει τα πράγματά του. Αναρωτήθηκε για μια στιγμή αν σήμερα στο σχολικό θα ήταν ο ηλικιωμένος οδηγός ή ο νεαρός με τα μυώδη χέρια και το αμάνικο μπλουζάκι και μετά ξανακοίταξε το ρολόι της. Μόνο δύο λεπτά από την τελευταία φορά που σκέφτηκε το σεξ. Σκέφτηκε πάλι πως στην ηλικία της αυτό ήταν γελοίο.

Η Φελίστι ήταν σαράντα επτά. Είχε έναν σύζυγο και τέσσερα παιδιά. Είχε και εγγόνι, για όνομα του Θεού! Σε μερικές μέρες, ο σύζυγός της, ο Πίτερ, θα γινόταν εξήντα. Οι φυσαλίδες της λαγνείας ανέβαιναν στην επιφάνεια ξαφνικά, όταν δεν το περίμενε με τίποτα. Δεν είχε μιλήσει γι' αυτό στον Πίτερ. Όχι βέβαια. Και σε καμία περίπτωση δεν ήταν αυτός το αντικείμενο του πόθου της. Σπάνια έκαναν έρωτα πλέον.

Σηκώθηκε και πήγε στην κουζίνα διασχίζοντας το γρασίδι. Το Φοξ Μιλ βρισκόταν στη θέση ενός παλιού νερόμυλου. Ήταν ένα μεγάλο σπίτι, χτισμένο τη δεκαετία του '30 ως παραθαλάσσιο καταφύγιο για έναν πλοιοκτήτη από την πόλη. Οι απαλές καμπυλωτές γραμμές του και το ρυάκι που κυλούσε δίπλα του το έκαναν να μοιάζει με πλοίο. Ήταν σαν ένα μεγάλο αρ ντεκό καράβι, που είχε

εξοκείλει και φάνταζε εντελώς παράταιρο ανάμεσα στους επίπεδους αγρότοπους, με την πλώρη του να κοιτάζει τη Βόρεια θάλασσα και την πρύμνη τα βουνά του Νορθάμπερλαντ στον ορίζοντα. Στη μια πλευρά του σπιτιού υπήρχε μια μεγάλη βεράντα που θύμιζε κατάστρωμα, χωρίς να είναι βέβαια ιδιαίτερα πρακτική σε έναν τόπο όπου σπάνια έκανε αρκετή ζέστη για να μπορείς να κάτσεις έξω. Η Φελίσιτι το αγαπούσε αυτό το σπίτι. Δεν θα μπορούσαν με τίποτα να το αγοράσουν με τον μισθό του ακαδημαϊκού, αλλά οι γονείς του Πίτερ πέθαναν λίγο μετά τον γάμο τους και όλη η περιουσία τους πήγε σε αυτόν.

Άφησε το καλάθι με τις φράουλες στο τραπέζι και κοίταξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη του χολ, διατρέχοντας τα μαλλιά της με το χέρι και βάζοντας μια στάλα κραγιόν. Ήταν μεγαλύτερη σε ηλικία από τις μητέρες των συμμαθητών του Τζέιμς και δεν ήθελε με τίποτα να τον κάνει να νιώσει άσχημα.

Στον δρόμο οι σαμπούκοι ήταν ανθισμένοι. Το άρωμά τους τη μεθούσε και γαργαλούσε τον λαιμό της. Και στις δύο πλευρές του δρόμου το καλαμπόκι είχε αρχίσει να ωριμάζει. Η σοδειά ήταν τόσο πυκνή που δεν υπήρχε χώρος για λουλούδια. Ωστόσο στο λιβάδι δίπλα στο σπίτι τους υπήρχαν άγριες νεραγκούλες, τριφύλλια και άγριος αρακάς. Η άσφαλτος γυάλιζε στο βάθος από τη ζέστη. Εδώ και τρεις μέρες είχε συνεχώς λιακάδα.

Αυτό το Σαββατοκύριακο ήταν τα γενέθλια του Πίτερ και η Φελίσιτι σκεφτόταν τι θα μπορούσαν να κάνουν.

Την Παρασκευή το βράδυ θα έρχονταν σπίτι «τα παιδιά», οι φίλοι του. Τους έβλεπε σαν παιδιά μολονότι, ο Σάμιουελ τουλάχιστον, ήταν στην ηλικία της. Αν όμως ο καιρός εξακολουθούσε να είναι έτσι καλός, το Σάββατο θα μπορούσαν να κάνουν πικνίκ στην παραλία ή να πάνε εκδρομή μέχρι τα νησιά Φαρν για να δουν θαλάσσιους παπαγάλους και άλκες. Ο Τζέιμς θα ξετρελαινόταν με κάτι τέτοιο. Κοίταξε προς τον ουρανό, μισόκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε να διακρίνει κάποια αλλαγή του καιρού, το παραμικρό σύννεφο στον ορίζοντα. Δεν υπήρχε τίποτα. Μπορεί να έκανε και αρκετή ζέστη για μπάνιο στη θάλασσα, σκέφτηκε, και φαντάστηκε τα κύματα να τυλίγουν το σώμα της.

Όταν έφτασε στο τέλος του δρόμου το σχολικό ήταν άφαντο. Κάθισε στην ξύλινη πλατφόρμα όπου κάποτε οι κτηνοτρόφοι έφερναν τις καρδάρες με το γάλα και περίμεναν το φορτηγό του γαλατά. Το ξύλο ήταν ζεστό και μύριζε ρετσίι. Έγειρε το κεφάλι της πίσω και το έστρεψε προς τον ήλιο.

Σε δυο χρόνια ο Τζέιμς θα πήγαινε γυμνάσιο κι η Φελίσιτι την έτρεμε εκείνη τη στιγμή. Ο Πίτερ ήθελε να τον στείλει σε ένα ιδιωτικό σχολείο στην πόλη, σε αυτό που είχε πάει και εκείνος. Η Φελίσιτι είχε δει τα αγόρια με τα ριγέ σακάκια στο μετρό. Της φαινότουσαν κάπως υπεροπτικά και θορυβώδη.

«Μα πώς θα πηγαίνει εκεί;» είχε ρωτήσει, αλλά αυτή δεν ήταν η πραγματική της ένσταση. Θεωρούσε ότι δεν έπρεπε να ζορίσουν τον Τζέιμς. Ήταν πράο και ονειροπόλο παιδί. Θα τα πήγαινε καλύτερα αν προχωρούσε με τους δικούς του ρυθμούς. Το δημόσιο σχολείο στο διπλανό χω-

ριό τού ταίριαζε περισσότερο. Ακόμα και το γυμνάσιο στο Μόρπεθ, όπου είχαν πάει τα υπόλοιπα παιδιά τους, της φαινόταν απαιτητικό για τον Τζέιμς.

«Θα τον πηγαινοφέρνω εγώ» είχε πει ο Πίτερ. «Θα κάνουν πολλές δραστηριότητες μετά το σχολείο και μπορεί να μένει εκεί μέχρι να τελειώνω από τη δουλειά».

Αυτό την είχε κάνει ακόμα πιο αρνητική με το συγκεκριμένο σχέδιο. Οι ώρες που περνούσε με τον Τζέιμς, όταν επέστρεφε σπίτι από το σχολείο, ήταν πολύ ξεχωριστές και χωρίς αυτές θα ένιωθε σαν να τον χάνει.

Άκουσε το σχολικό να πλησιάζει αγκομαχώντας και ανασηκώθηκε, μισοκλείνοντας τα μάτια από τον ήλιο καθώς πλησίαζε. Ο οδηγός ήταν ο Σταν, ο ηλικιωμένος. Τον χαιρέτησε για να κρύψει την απογοήτευσή της. Συνήθως σε αυτή τη στάση κατέβαιναν τρία παιδιά. Τα διδύμα από τη φάρμα και ο Τζέιμς. Σήμερα πρώτη κατέβηκε μια άγνωστη νεαρή γυναίκα. Φορούσε δερμάτινα σανδάλια με πολλά λουράκια και ένα χρυσοκόκκινο αμάνικο φόρεμα με εφαρμοστό κορσέ και μακριά κλος φούστα. Το φόρεμα άρεσε πολύ στη Φελίσιτι. Ο τρόπος που έπεφτε και η υπερβολή των χρωμάτων. Οι νέοι σήμερα διάλεγαν όλο μαύρα και γκρι, ακόμα και το καλοκαίρι, και όταν είδε την κοπέλα να βοηθάει τον Τζέιμς να κατεβάσει την τσάντα και το βιολί του από το σχολικό, αμέσως της κίνησε την περιέργεια. Τα διδύμα διέσχισαν τον δρόμο και ανηφόρισαν προς τη φάρμα, το σχολικό έφυγε και οι τρεις τους έμειναν να στέκονται κάπως αμήχανα δίπλα στους θάμνους.

«Αυτή είναι η κυρία Μαρς» είπε ο Τζέιμς. «Δουλεύει στο σχολείο μας».

Η κοπέλα είχε μια μεγάλη ψάθινη τσάντα περασμένη στον ώμο της με ένα δερμάτινο λουράκι. Άπλωσε το χέρι της, που ήταν αρκετά μελαμψό, μακρύ και αδύνατο. Η τσάντα της γλίστρησε λιγάκι στον ώμο της και η Φελίστι είδε ότι περιείχε φακέλους και ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη.

«Λίλι». Η φωνή της ήταν καθαρή. «Είμαι φοιτήτρια. Αυτή είναι η τελευταία μου πρακτική άσκηση στη διδασκαλία». Χαμογέλασε λες και περίμενε πως η Φελίστι θα χαιρόταν που τη γνώριζε.

«Της είπα ότι μπορεί να έρθει και να μείνει στο αγροτόσπιτό μας» είπε ο Τζέιμς και άρχισε να ανηφορίζει στον δρόμο αμέριμνος, χωρίς να τον νοιάζει ποιος κουβαλούσε τα πράγματά του.

Η Φελίστι δεν ήξερε τι ακριβώς να πει.

«Φαντάζομαι σας είχε αναφέρει πως έφαχνα κάπου να μείνω, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Λίλι.

Η Φελίστι κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Πω πω, τι ντροπή» είπε η Λίλι, αλλά δεν έδειχνε να ντρέπεται πολύ. Φαινόταν τόσο σίγουρη για τον εαυτό της που βρήκε το ζήτημα διασκεδαστικό: «Ήταν σκέτη φρίκη να έρχομαι κάθε μέρα από το Νιούκασλ χωρίς αυτοκίνητο. Ο διευθυντής ρώτησε τα παιδιά αν είχε κανείς κάτι υπ' όψιν του. Σκεφτόμασταν κάποια πανσιόν ή κάποιον που να ήθελε να νοικιάσει ένα δωμάτιο του σπιτιού του. Και χτες ο Τζέιμς μου είπε ότι νοικιάζετε ένα αγροτόσπιτο. Προσπάθησα να σας τηλεφωνήσω σήμερα αλλά δεν απαντούσε κανείς. Είπε ότι θα ήσασταν στον κήπο και να έρθω ούτως ή άλλως. Υπέθεσα ότι το είχε συζητήσει μαζί σας. Ήταν δύσκολο να αρνηθώ...».

«Ναι, πράγματι» συμφώνησε η Φελίσιτι. «Μπορεί να γίνει πολύ επίμονος».

«Κοιτάξτε, δεν είναι θέμα. Είναι ένα υπέροχο απόγευμα. Θα περπατήσω μέχρι το χωριό και υπάρχει ένα λεωφορείο από εκεί για την πόλη στις έξι».

«Αφήστε με να το σκεφτώ» είπε η Φελίσιτι. «Ελάτε για ένα τσάι».

Το είχαν νοικιάσει κατά καιρούς το αγροτόσπιτο, αλλά ποτέ δεν είχε πάει καλά αυτό το σύστημα. Τα πρώτα χρόνια ήταν πολύ ευπρόσδεκτο ένα επιπλέον εισόδημα. Παρά τα χρήματα των γονιών του Πίτερ, οι δόσεις του στεγαστικού ήταν σκέτος εφιάλτης. Μετά, με τρία παιδιά κάτω των πέντε, είχαν δοκιμάσει να φέρουν μόνιμες νταντάδες. Πάντα όμως υπήρχαν παράπονα για το κρύο, τη βρύση που έσταζε και την έλλειψη σύγχρονων ανέσεων. Και ένιωθαν άβολα να έχουν έναν ξένο να ζει τόσο κοντά στην οικογένεια. Η ευθύνη για τον ενοικιαστή τους ήταν ένα επιπλέον άγχος. Μολονότι κανείς δεν τους είχε δημιουργήσει ιδιαίτερα προβλήματα, ένιωθαν πάντα ανακούφιση όταν έφευγε. «Ποτέ ξανά» είχε πει ο Πίτερ όταν έφυγε η τελευταία νοικάρισσα, μια Σουηδή νταντά που νοσταλγούσε τη χώρα της. Η Φελίσιτι δεν ήξερε πώς θα του φαινόταν να έβλεπε άλλη μια νεαρή στο κατώφλι τους, παρότι έμεναν μόλις τέσσερις εβδομάδες μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς.

Καθώς καθόντουσαν στο τραπέζι της κουζίνας και το θαλασσινό αεράκι από το ανοιχτό παράθυρο ανέμιζε την κουρτίνα από μουσελίνα, η Φελίσιτι Κάλμπερτ σκέφτηκε ότι μάλλον θα άφηνε τη νεαρή κοπέλα να μείνει μαζί τους

αν το ήθελε. Τον Πίτερ δεν θα τον πείραζε ιδιαίτερα, αν ήταν για λίγο.

Ο Τζέιμς καθόταν ανάμεσά τους στο τραπέζι, περικυκλωμένος από ψαλίδια, αποκόμματα χαρτιού και κόλλες. Έπινε πορτοκαλάδα και έφτιαχνε μια κάρτα γενεθλίων για τον πατέρα του. Ήταν μια δύσκολη χειροτεχνία, με φωτογραφίες του Πίτερ από παλιά άλμπουμ, που τις τοποθετούσε σαν κολάζ γύρω από ένα μεγάλο 60, φτιαγμένο από κορδέλες και γκλίτερ. Η Λίλι το θαύμασε και ρώτησε για τις παλιές φωτογραφίες. Η Φελίσιτι αισθάνθηκε τη χαρά του Τζέιμς για το ενδιαφέρον της και ένιωσε ευγνωμοσύνη.

«Αν ζείτε στο Νιούκασλ» είπε «φαντάζομαι ότι δεν θα θέλετε το σπίτι για τα Σαββατοκύριακα». Σκέφτηκε ότι αυτό θα μπορούσε να το προβάλει ως επιχείρημα στον Πίτερ. *Θα μένει μόνο τις καθημερινές. Και εσύ δουλεύεις τόσες ώρες που ούτε που θα παίρνεις χαμπάρι ότι είναι εδώ.*

Το αγροτόσπιτο ήταν κτισμένο στην άκρη του λιβαδιού με τα αγριολούλουδα. Πέρα από τον κήπο τους, αυτή ήταν η μόνη γη που τους ανήκε. Όταν κοίταζες το αγροτόσπιτο από το σπίτι φαινόταν τόσο μικρό και χαμηλό που ήταν δύσκολο να πιστέψεις πως μπορεί να μείνει κάποιος εκεί. Η Φελίσιτι πρόσεξε ότι στο λιβάδι υπήρχε ένα φρεσκοσχηματισμένο μονοπάτι μέχρι το αγροτόσπιτο από πατημένο χορτάρι και αναρωτήθηκε ποιος είχε περάσει από εκεί πρόσφατα. Μάλλον ο Τζέιμς. Πήγαινε συχνά να παί-

ξει εκεί όταν ερχόντουσαν οι φίλοι του, αλλά ήταν κλειδωμένο και δεν θυμόταν να της έχει ζητήσει πρόσφατα το κλειδί.

«Η λέξη αγροτόσπιτο το κάνει να ακούγεται πιο σπουδαίο απ' ό,τι είναι» είπε η Φελίσιτι. «Έχει μόνο ένα δωμάτιο πάνω, ένα κάτω και ένα μπάνιο στο πίσω μέρος. Εκεί έμενε ο κηπουρός όταν πρωτοχτίστηκε το σπίτι μας. Πιο πριν ήταν χοιροστάσιο, νομίζω· ή κάτι σαν αποθήκη τέλος πάντων».

Η πόρτα ήταν κλειδωμένη με λουκέτο. Η Φελίσιτι την ξεκλείδωσε και μετά δίστασε. Ξαφνικά ένιωσε άβολα. Θα προτιμούσε να έχει ρίξει μια ματιά προτού βάλει μέσα έναν ξένο. Έπρεπε να έχει αφήσει τη Λίλι στην κουζίνα για να δει πρώτα σε τι κατάσταση ήταν το σπίτι.

Ωστόσο, παρότι ένιωθες την υγρασία με το που έμπαινες μέσα, το σπίτι ήταν σχετικά τακτοποιημένο. Το τζάκι ήταν καθαρό, μολονότι η Φελίσιτι δεν θυμόταν να το έχει καθαρίσει από τα Χριστούγεννα, που είχαν μείνει εκεί η μικρότερη κόρη της με τον άντρα της. Τα κατσαρολικά κρεμόντουσαν στη θέση τους στον τοίχο και το πλαστικό τραπεζομάντιλο στο τραπέζι ήταν κι αυτό καθαρισμένο. Το σπίτι ήταν ευχάριστα δροσερό μετά τη ζέστη του λιβαδιού. Η Φελίσιτι άνοιξε το παράθυρο.

«Κουρεύνουν το γρασίδι στη φάρμα» είπε. «Μέχρι εδώ μυρίζει».

Η Λίλι μπήκε μέσα. Ήταν αδύνατο να καταλάβεις πώς της φαινόταν. Η Φελίσιτι πίστευε πως θα το ερωτευόταν το σπίτι και αισθάνθηκε προσβεβλημένη. Ήταν λες και είχε απορριφθεί μια κίνηση φιλίας. Έδειξε στην κοπέλα το μικρό μπάνιο. Την ώρα που επεσήμαινε πως η ντουζιέρα

ήταν καινούργια και τα πλακάκια είχαν αντικατασταθεί πρόσφατα, ένωσε σαν μεσίτης που είναι απελπισμένος να πουλήσει. Γιατί συμπεριφέρομαι έτσι; σκέφτηκε. Δεν ήμουν καν σίγουρη αν την ήθελα εδώ.

Τελικά η Λίλι μίλησε. «Μπορούμε να πάμε και πάνω;» ρώτησε και άρχισε να ανεβαίνει τη στενή ξύλινη σκάλα που ξεκινούσε από την κουζίνα. Η Φελίσιτι ένωσε την ίδια αμηχανία που είχε αισθανθεί προτού μπει στο σπίτι. Θα ήθελε να έχει ρίξει μια ματιά πρώτα μόνη της.

Και πάλι, όμως, όλα ήταν πολύ πιο τακτικά απ' ό,τι περίμενε. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο, ενώ το ριχτάρι και οι επιπλέον κουβέρτες ήταν τακτικά διπλωμένες στην άκρη του κρεβατιού. Υπήρχε σκόνη στη βαμμένη ντουλάπα και την εταζέρα, καθώς και στις οικογενειακές φωτογραφίες που ήταν τοποθετημένες πάνω, αλλά δεν υπήρχαν τα σκουπίδια και τα πεταμένα μικροπράγματα που συνήθως άφηνε η κόρη της όταν έφευγε. Ένα βάζο με λευκά τριαντάφυλλα ήταν ακουμπισμένο στο περβάζι του παραθύρου. Ένα από τα πέταλα είχε πέσει κάτω και η Φελίσιτι το σήκωσε αφηρημένα. Μα βέβαια, σκέφτηκε, θα ήρθε η Μαίρη μολονότι δεν της το ζήτησα. Τι γλυκιά που είναι! Τόσο διακριτική και εξυπηρετική! Η Μαίρη Μπαρνς ερχόταν για καθάρισμα δύο φορές την εβδομάδα.

Μόνο όταν έκλεισε την πόρτα με το λουκέτο η Φελίσιτι σκέφτηκε πως τα τριαντάφυλλα αποκλείεται να ήταν εκεί πάνω από μερικές μέρες και η Μαίρη, μια γυναίκα χωρίς φαντασία, ποτέ δεν θα σκεφτόταν να βάλει αυτή την πινελιά χωρίς να της ζητηθεί.

Στάθηκαν για λίγο έξω από το αγροτόσπιτο. «Λοιπόν;» ρώτησε η Φελίσιτι. «Πώς σας φάνηκε;». Και αι-

σθάνθηκε έναν προσποιητά χαρούμενο τόνο στη φωνή της.

Η Λίλι χαμογέλασε. «Είναι πανέμορφο» είπε. «Πραγματικά. Αλλά είναι πολλά που πρέπει να σκεφτώ. Να επικοινωνήσω μαζί σας, ας πούμε, την επόμενη εβδομάδα;».

Η Φελίστι σκόπευε να της προτείνει να την πετάξει με το αυτοκίνητο τουλάχιστον μέχρι τη στάση του λεωφορείου στο χωριό, αλλά η Λίλι γύρισε από την άλλη και απομακρύνθηκε στο λιβάδι. Η Φελίστι δεν ένωσε άνετα να της φωνάξει ή να τρέξει πίσω της, οπότε έμεινε να την κοιτάζει μέχρι που η χρυσοκόκκινη φιγούρα χάθηκε μέσα στο ψηλό χορτάρι.

Η Τζούλι τον κοίταξε, βυθισμένο κάτω από το νερό, με τα μαλλιά του να εξέχουν στην επιφάνεια σαν συστάδες από φύκια. Δεν μπορούσε να δει το σώμα του από τα λουλούδια...

Είναι ένα ασυνήθιστα ζεστό καλοκαίρι στα παράλια του Νορθάμπερλαντ, στη βορειοανατολική Αγγλία. Η Τζούλι Άρμστρονγκ επιστρέφει σπίτι μετά από μια νυχτερινή έξοδο και βρίσκει τον γιο της στραγγαλισμένο, ξαπλωμένο σε μια μπανιέρα γεμάτη νερό και καλυμμένο με λουλούδια...

Αυτός ο επιτηδευμένος φόνος συνεπαίρνει την ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουπ. Σύντομα ανακαλύπτεται άλλο ένα πτώμα καλυμμένο με λουλούδια, αυτή τη φορά στη σχισμή ενός παραθαλάσσιου βράχου. Η Βέρα ξέρει ότι πρέπει να ανακαλύψει γρήγορα αυτόν τον δολοφόνο που μετατρέπει τον θάνατο σε τέχνη.

Καθώς οι κάτοικοι της περιοχής αναγκάζονται να μοιραστούν τα πιο βαθιά και σκοτεινά μυστικά τους, ο δολοφόνος παρακολουθεί, περιμένει και ετοιμάζεται να δημιουργήσει άλλον έναν όμορφο, υγρό τάφο...

«Η Βέρα είναι μια από τις λίγες ντετέκτιβ αστυνομικών μυθιστορημάτων που είναι, όχι μόνο πειστική ως χαρακτήρας, αλλά και ικανή να διεξαγάγει μια έρευνα φόνου. Η Ann Cleeves μπολιάζει με το ταλέντο της όλους τους ήρωες αυτής της εντυπωσιακής ιστορίας.» Daily Telegraph

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ. Τηλ. 210-5237635
www.klidarithmos.gr info@klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-484-4

